



ΧΡΥΣΗΙΔΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

Ο έρωτας είναι ΑΝΑΤΡΕΠΙΚΟΣ ΚΑΙ ΔΥΝΑΣΤΗΣ

ΜΕΤΑ ΑΠΟ 23 ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΔΕΚΑΔΕΣ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΦΑΝΑΤΙΚΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ, ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ BEST SELLER ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ, ΕΧΕΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΝΑ ΕΧΕΙ ΑΠΟΨΗ ΓΙΑ Ο,ΤΙ ΤΗΝ ΕΝΟΧΛΕΙ, ΤΗΝ ΠΟΝΑΕΙ Ή ΤΗΝ ΚΑΝΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΛΥΤΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ. ΙΣΩΣ ΓΙΑΤΙ Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΧΕΙ ΜΑΘΕΙ ΠΩΣ Η ΧΑΡΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΝΟΗΤΗ.

τη Γλυφάδα, στο σπίτι της, είναι το ηρωκαστήριό της. Γενναϊόδωρη, χαρούμενη, είναι ευτυχισμένη, το δηλώνει και νιώθει ευλογημένη γι' αυτό, πολύ περισσότερο επειδή θα μιλήσει για την Κύπρο, για τους δεκάδες φανταστικούς αναγνώστες της που της στέλνουν συνεχώς email, επιστολές, ευχαριστίες για το πώς άλλαξε τη δική τους ζωή μέσα από τις λέξεις της, τις εικόνες της, τις ιστορίες που αφηγείται σε κάθε της καινούριο βιβλίο που γίνεται

- σχεδόν αυτόματα- best seller, όπως συνέβη και με το τελευταίο της «Οι Αγγελιαφόροι του Πεπρωμένου» των εκδόσεων Ψυχογιός. «Κάνω τον ωραιότερο freddo cappuccino con latte που έχεις ποτέ δοκιμάσει», μου λέει και χαμογελά. «Είμαι φανατική του καφέ, ξέρεις. Το χειμώνα πρέπει οπωσδήποτε να συναντηθούμε για να δοκιμάσεις τον καφέ φίλτρου που φτιάχνω, με γεύση φουντούκι. Είναι μαγικά!».

Πώς αποφασίσατε να γράψετε ένα καινούριο βιβλίο με ιστορική του βάση τα γεγονότα της εισβολής του 1974 στην Κύπρο, το «Ραντεβό με έναν Άγγελο», που θα κυκλοφορήσει την επόμενη χρονιά;

Έχοντας πάμπολλους Κύπριους αναγνώστες - πολύ εκλεκτούς - είδα πόσο πολύ τους πονά το θέμα. Όταν επισκέφτηκα πέρυσι την Κύπρο για παρουσιάσεις των βιβλίων μου, με ξενάγησαν στα κατεχόμενα και αισθάνθηκα, για πρώτη φορά, ότι αυτός ο πόνος είναι καθημερινός και συνεχόμενος. Και ήταν εκεί που ένιωσα το πρώτο κλικ στην καρδιά και σκέφτηκα, ότι αν μπορούσα να προσφέρω κάτι στην Κύπρο, ήταν να γράψω ένα μυθιστόρημα που θα αναφερόταν και σε εκείνα τα συγκλονιστικά γεγονότα, που αποτελούν μελανό σημείο της νεότερης ιστορίας μας και δυστυχώς άλλοτο ακόμη.

Αυτό θα είναι ένα ιστορικό βιβλίο ή ένα μυθιστόρημα;

Είναι μυθιστόρημα και αφορά τη ζωή της Μυρτάλης Σοφοκλέους που γεννιέται στην Αμμόχωστο την ημέρα της εισβολής, στις 20 Ιουλίου του 1974. Το κοριτσάκι όμως αυτό, μετά τα τρία του χρόνια, μεγαλώνει στην Ελλάδα και αργότερα εξελίσσεται σε μια διάσημη συγγραφέα που βιώνει συγκλονιστικά γεγονότα - τόσο στην προσωπική όσο και επαγγελματική της ζωή, με απρόβλεπτες εξελίξεις.

Έχετε σκεφτεί ότι ίσως προκληθούν από κάποιους αντιδράσεις γι' αυτά που γράφετε, ιδιαίτερα για όσα θα έχουν ιστορική βάση;

Μα, δεν πρόκειται για ιστορικό-πολιτικό μυθιστόρημα, αλλά για ερωτικό-κοινωνική ιστορία που αναφέρεται, λόγω συγκυριών, σ' εκείνες τις ημέρες και κυρίως τονίζει τον πόνο που προκάλεσε και προκαλεί στον κυπριακό λαό η εισβολή του '74.

Επισκέπτεστε συχνά την Κύπρο;

Ναι. Την έχω επισκεφτεί πολλές φορές στο παρελθόν - την περίοδο που ήμουν αεροσυνοδός - όμως καλύτερα τη γνώρισα πέρυσι που πήγα Λεμεσό, Λάρνακα, Λευκωσία.

Τι σας έκανε μεγαλύτερη εντύπωση στην Κύπρο;

Η απλότητα και η ευγένεια των ανθρώπων, το ότι δεν με κούρασαν καθόλου και περίμεναν υπομονετικά στην ουρά για πάρα πολλή ώρα, προκειμένου να με συναντήσουν και να μιλήσουμε. Είστε πολύ γενναϊόδωροι άνθρωποι οι Κύπριοι - σκέψου ότι ούτε ένα σεντ δεν με άφησαν να πληρώσω επειδή ήμουν «φιλοξενούμενη». Μου αρέσει που έχετε την αγγλική νοοτροπία, που είστε πιο τακτοποιημένοι από άλλους λαούς και βέβαια πολύ κομψοί και ευγενείς στις ερωτήσεις.

Φαντάζομαι πολλοί φανατικοί αναγνώστες σας ρωτάνε για πώς είναι δηλαδή η ζωή σας έξω από τα βιβλία. Μου έχουν μεταφέρει να σας ρωτήσω αν είναι το ίδιο ενδιαφέρουσα όσο και οι ιστορίες των ηρώων σας...

(χαμογελά) Δεν νομίζω ότι έχει πλέον τις αναταράξεις των ηρώων μου, διάγω έναν ήρεμο τρόπο ζωής, όμως καθόλου βαρετό. Οι άνθρωποι καθώς μεγαλώνουν ωριμάζουν και τα ενδιαφέροντά τους μετατίθενται.

Αυτό που κάποτε αποτελούσε πόλο έλξης, μπορεί πλέον να είναι βάρος κι εκείνο που ήταν αδιάφορο, να έχει γίνει ελκυστικό. Για παράδειγμα, προχθές ξύπνησα νωρίς και βγαίνοντας στο μπαλκόνι μου να πιω καφέ, πρόσεξα μια μέλισσα που τρύγιζε τα λουλούδια μου. Πήρα ένα μεγεθυντικό φακό και την παρακολούθησα επί μισή ώρα. Αυτό μου έδωσε χαρά. Λίγα χρόνια νωρίτερα, θα είχα ενοκληθεί από την παρουσία της.

Απλές ερωτήσεις που θέλουν να σας κάνουν οι φανατικές αναγνώστριές σας που γνωρίζω προσωπικά και σας μεταφέρω: Σε ποια περιοχή ζείτε μόνιμα; Καπνίζετε; Πίνετε αλκοόλ;

Πόσοι είναι οι πραγματικοί σας φίλοι; Οδηγείτε αυτοκίνητο; Έχετε ζώα; Είστε μόνιμος σε διαπα, όπως συνήθως κάθε γυναίκα;

(γελάει) Λοιπόν, δεν καπνίζω, δεν πίνω- παρά μόνο όταν είναι αναπόφευκτο κι αυτό ελάχιστα - γυμνάζομαι, οδηγώ - κυκλοφορώ πολύ όμως με ποδήλατο - κάνω διατροφή, δεν ξενυχτώ παρά μόνο όταν είναι αναγκαίο, διαβάζω πολύ, περπατώ πολύ, δεν καταναλώνω με αρνητικούς ανθρώπους, έχω καλούς φίλους, χαμογελάω και λέω «καλημέρα» σε όλους. Ζω μόνιμα στο πανέμορφο προάσιο της Γλυφάδας και είμαι τυχερή γιατί λατρεύω τη θάλασσα. Ζώα δεν έχω σπίτι μου, είχα στο παρελθόν και έφυγαν...

Αυτό σας πόνεσε;

Μου στοίχισε πολύ. Έχω, όμως, αδέσποτα που φροντίζω και είναι πολλά.

Ποιο είναι το πιο συναρπαστικό που έχετε ζήσει μέχρι σήμερα;

Έχω ζήσει πολλά συναρπαστικά πράγματα, αμέτρητα, γιατί η κάθε στιγμή της ζωής είναι ένα συναρπαστικό γεγονός.

Σήμερα, για παράδειγμα, τι συναρπαστικό ζήσατε;

Ανακάλυψα, απέναντι από το σπίτι μου, σε μία βίλα, μικρές κουτσουλές, γιατί προφανώς κάποιο πουλάκι βρήκε ένα κουλουράκι και τελικά εγκαταστάθηκε εκεί. Έμεινα και το παρακολούθησα για λίγο, μέχρι που το αντίκρισα. Πήγα μετά στο σπίτι μου, πήρα λίγα σορράκια που είχα φυλαγμένα και τα άφησα στο ίδιο σημείο. Ανυπομονώ να δω τις κινήσεις του αύριο, που ελπίζω να το ξανασυναντήσω.

Φίλοι σας, όπως η Δέσποινα Μοιραράκη, λένε - και το αποδεικνύετε ▶



**ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΘΩΣ ΜΕΓΑΛΩΝΟΥΝ
ΩΡΙΜΑΖΟΥΝ ΚΑΙ *τα ενδιαφέροντά τους*
μετατίθενται. ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΚΑΠΟΤΕ
ΑΠΟΤΕΛΟΥΣΕ ΠΟΛΟ ΕΛΞΗΣ, *μπορεί*
πλέον να είναι βάρος ΚΙ ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ ΗΤΑΝ
ΑΔΙΑΦΟΡΟ, ΝΑ ΕΧΕΙ ΓΙΝΕΙ ΕΛΚΥΣΤΙΚΟ.**

και με αυτό το περιστατικό που μόλις μου αφηγηθήκατε - πως έχετε εξαιρετικά ευαίσθητες κεραίες. Τι σας κάνει να στενοχωριέστε, να κλαίτε; Ίσως και να θυμώνετε, λόγω της μεγάλης ευαισθησίας σας; Είμαι τόσο ευαίσθητη, που μπορεί να γίνω ασόλινη για να μην πονάω. Δεν αντέχω τους υποκριτές, τους ανήθικους και τους ανόητους.

Στενοχωριέστε το ίδιο και για τις σκληρές κρπικές αμφισβήτησης του ταλέντου σας;

Όχι, δεν στενοχωριέμαι γιατί δεν με αφορούν.

Δεν αναρωτηθήκατε ποτέ «άραγε έχω ταλέντο σε αυτό που κάνω»;

Μα φυσικά και έχω ταλέντο. Αν αναρωτιόμουν, καλύτερα να άλλαζα δουλειά. Ένας επαγγελματίας δεν αναρωτιέται, δουλεύει.

Πάντα είχατε τόσο μεγάλη αυτοπεποίθηση στη ζωή σας;

Την απέκτησα με τα χρόνια. Στην Ολυμπιακή Αεροπορία, όπου εργαζόμουν, εκείνο που πρωτοέμαθα ήταν να κάνω εκτίμηση κατάστασης και πιθανοτήτων σε ό,τι ήθελε συμβεί κατά τη διάρκεια μιας πτήσης. Έτσι και στη ζωή μου: Κάνω εκτίμηση κατάστασης κατά πόσο με παίρνει να προχωρώ ή να σταματώ και μέχρι πού φθάνουν τα όριά μου. Δεν είμαι αιθεροβάμων. Μπορεί να πέταγα στα σύννεφα επί σειρά ετών, όμως τα πόδια μου βρίσκονταν πάντα στη γη.

Καταφέρατε να γίνετε πλούσια από τις πωλήσεις των βιβλίων σας, ώστε να μην έχετε ανάγκη να εργαστείτε ξανά όπως συνέβαινε όταν ήσαστε αεροσυνοδός;

Μα και τώρα εργαζομαι. Η συγγραφή είναι επάγγελμα. Το μόνο που κέρδισα σαν αεροσυνοδός ήταν οι εμπειρίες μου από τα ταξίδια σε όλο τον πλανήτη. Και τώρα τα χρησιμοποιώ για να κερδίζω χρήματα. Κάποτε ένα παλιός συνάδελφος, μου είπε: «Τότε ήμαστε φτωχοί όμως ζούσαμε τη ζωή των πλουσίων, ενώ τώρα είμαστε πλούσιοι και ζούμε τη ζωή των φτωχών» εννοώντας ότι η ζωή δεν έχει πλέον το ενδιαφέρον και την εγρήγορση που είχε τότε. Κάπου είχε δίκαιο, ίσως επειδή σαν πρώην πιλότος και νυν συνταξιούχος, ένιωθε κομμένα τα φτερά του. Τα λεφτά δεν είναι αυτά που σε κάνουν πλούσιο, αλλά οι εμπειρίες, η γνώση...

Ποιες ιδιορρυθμίες έχετε στην καθημερινότητά σας;

Να μη με ενοχλούν όταν γράφω ή διαβάζω. Απλά δεν υπάρχουν για κανένα, εκτός από τη μάνα μου.

Δεν κινδυνεύσατε ποτέ να χάσετε τις απλές - και ίσως σημαντικές - στιγμές της καθημερινότητας;

Και που τις έχασα τι; Τις κέρδισε κάποιος αναγνώστης που τις είχε περισσότερο ανάγκη από μένα.

Έχετε σκεφτεί ποτέ πώς θα ήταν η ζωή σας έξω από τα βιβλία;

Μάλλον άχρωμη. Η γνώση είναι το πιο φωτεινό χρώμα στην παλέτα του ζωγράφου που λέγεται ζωή. Τα υπόλοιπα απλά το συμπληρώνουν.

Αυτό ανακαλύψατε από τότε που ξεκινήσατε το γράψιμο;

Όχι. Από τότε που άρχισα το διάβασμα. Η βιβλίος μου είναι το βιβλίο της Σιμόν Ντε Μππουβουάρ «Το δεύτερο φύλο». Δεν πήρα ανάσα όταν το διάβασα για πρώτη φορά.

Ποια είναι η τυπική διαδικασία που ακολουθείτε προκειμένου να γράψετε ένα βιβλίο μέχρι να το παραδώσετε στον εκδότη σας, τον κύριο Ψυχογιό;

Δεν υπάρχει καμιά ιεροτελεσσία. Είμαι χύμα. Γράφω όποτε έχω οίστρο και κυρίως με άσχημες καιρικές συνθήκες, δηλαδή Φθινόπωρο -Χειμώνα. Το καλοκαίρι είναι για να ρεμβάζω, εκτός κι αν έχω τις μαύρες μου οπότε δημιουργώ για να μη σκέφτομαι ξεπλένοντας τον δικό μου πτόνο μέσα από τα πάθη των ηρώων μου, που τραβάνε τα χίλια μύρια προσπαθώντας να με κατευνάσουν.

Ένας μεγάλος έρωτας θα μπορούσε να ανατρέψει αυτό που ζείτε σήμερα;

Ο έρωτας, φίλε μου, είναι ανατρεπτικός και δυνάστης από μόνος του. Επομένως δεν τίθεται ζήτημα ότι θα τα κάνει όλα άνω κάτω, μέχρι να αποφασίσει αν θα ηρεμήσει ή αν θα σε φτύσει κατάμουτρα.

Δεν φτάσατε ποτέ κοντά στο γάμο;



Δεν υπάρχει άνθρωπος που να μην του 'χει περάσει από το μυαλό. Εξαρτάται από τις συνθήκες και τις προτεραιότητες του καθενός. Ο γάμος δεν είναι φαγητό που, αν δεν πετύχει, το πετάς στα σκουπίδια. Ούτε τα παιδιά παιχνίδια για να παρακολουθούν αδιάφορα ανατροπές στη ζωή τους και να βιώνουν το φόβο και την ανασφάλεια που τους προκαλούν οι πράξεις των γονιών τους. Δεν μου αρέσουν οι άνθρωποι που αποφασίζουν επιπόλαια για όλα αυτά. Οι περισσότεροι γάμοι διαρκούν όσο διαρκεί και το σεξουαλικό πάθος. Όμως γάμος, πάνω από όλα, σημαίνει αγάπη, φροντίδα, υπευθυνότητα.

Στους χωρισμούς σας πώς ανηδρούσατε συνήθως; Ψύχραιμα ή πέφτατε στα πατώματα;

Δεν υπάρχει ψύχραιμος χωρισμός γιατί, αν υπάρξει, τότε δεν ήταν σχέση αλλά κάτι άλλο... (χαμογελά)

Ποιο είναι το πιο σημαντικό που μάθατε μέχρι τώρα στη ζωή σας;

Ό,τι σπείρεις αυτό θα θερίσεις.

Λίγο εκδικητικό δεν ακούγεται αυτό;

Καθόλου! Είναι ένα μάθημα ζωής. Υπάρχουν δύο ειδών άνθρωποι: Τα μυρμήγκια και τα τζιτζίκια. Τα μυρμήγκια είναι αυτά που ξέρουν να στρώνουν τα κρεβάτια τους, γι' αυτό και δεν πεινάνε, ενώ τα τζιτζίκια είναι οι άνθρωποι που θέλουν να τα κάνουν όλα γρήγορα και εύκολα και γι' αυτό βρίσκονται μετά μπροστά σε μεγάλες δυσκολίες. Εγώ στη ζωή μου είμαι μυρμήγκι. Δεν μου χαρίστηκε τίποτα. Και, όχι, δεν πιστεύω στον παράγοντα τύχη. Μόνο στη σκληρή και ανελέητη δουλειά. ■

ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ δεν μου χαρίστηκε τίποτα. ΚΑΙ, ΟΧΙ, ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΩ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΓΟΝΤΑ ΤΥΧΗ. ΜΟΝΟ ΣΤΗ ΣΚΛΗΡΗ ΚΑΙ ΑΝΕΛΕΗΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ.